

coram Domino non est vere professus, et ob id, remoto scandalo et occasione sibi præstita, poterit fugere, nec sic fugiens in foro conscientie erit obnoxius apostatarum pœnis. Idem, *loc. c.*, q. 14.

(35. Addunt etiam Sanchez, Layman, alique, etiam superiorem, si certo credit, subditi professionem invalide fuisse emissam, et postea non ratificatam, posse, cessante scandalo, occulte dimittere talem. Nude tamen asserenti, et etiam jactanti, quod fide tantum professus sit, nec pro foro interno adhiberi debet fides, nisi, attentis circumstantiis, prudentissimus quisque conjiceret, talem vera loqui; quia non est major ratio, cur tali potius sic tunc credendum, quam antea, dum professionem simulavit. Reiffenstuel, *cit.*, tit. *De regular.*, etc., n. 207.

Hæc potissimum quoad professionem ex supposito fide emissam attendenda veniunt, quæque idcirco adjecimus, eo quod confusione laborare videantur quæ hic supra in additionibus ex aliena manu congesta sunt.

(36. Quæres adhuc an professio facta cum mala intentione, nempe ut fornicetur vel furetur, valeat necne? Affirmat Glos. et Navar., dummodo profitens intendat esse religiosus; secus autem; quia sicut utile per inutile non vitatur, ita nec principale per suum accessorium, quæst. 15.

(37. Amplius; quid juris, si nulliter professus dubitet, an non tacite vel expresse ratificaverit professionem, postquam scivit eam esse nullam? Si dubitat ante quinquennium, potest adhuc reclamare; si vero post quinquennium dubitat, tenetur manere, neque potest per viam restitutionis in integrum reclamare. Ratio est quia in dubio recurrendum est ad præsumptionem; hæc autem ante quinquennium stat pro novitio; post quinquennium vero pro religione. Arg. ex concil. Trident., sess. xxv, cap. 19, *De regularibus*. Donatus, alique apud Reiffenstuel, *l. c.*, n. 212.

(38. Porro is, qui qualitercunque invalide professus est, etsi nequeat in foro externo probare impedimentum irritans professionem, non tamen tenetur illam ratificare, sive bona fide et sine culpa sua, sive mala fide et culpa sua, v. g. fide sit professus, docet Sanchez, lib. vii, *De matrim.*, disputat. 37, num. 38, 39, et alii communiter. Ratio est quia religiosus status est tam arduus et sublimis perfectionis, ut spontaneum ac

(104) Unde « si nulliter professus cognoscit, religionem sibi minus convenientem, aut nimis difficilem, vel ex alia ratione manere non vult, nec hactenus professionem suam ratificavit, non tenetur ratificare professionem, nec manere in religione, sed potest tuta conscientia in occulto discedere, ac etiam nubere, dummodo sine gravi scandalo, aut alio majori incommodo, ac præjudicio abire possit... Ratio est, quia professio religiosa est arduum opus consilii, ad quod nemo tenetur, neque cogi potest invitus. » Reiffenstuel, *dict. tit. De regular.*, etc., n. 206.

(105) Professio facta sub pacto vel conditione il-

liberum consensum requirat, nec ullus invitus, etiamsi ob culpam suam professio fuerit irrita, cogi possit ad illam ratificandam. Et licet voluntatem habuerit profitendi, saltem exterius et apparenter; quia tamen illa voluntas inefficax fuit et nullius effectus ob impedimentum dirimens, vel defectum veri consensus, non potest quis vi illius obligari ad observandum, quod ob talem professionem emisit, nec ad denuo profitendum in foro conscientie, et secluso scandalo; quamvis, quia secundum præsumptionem fori externi talis professio habetur pro non invalida, in illo foro cogi possit ad observandum ea, ad quæ verus professus obligatur (104). Sic in terminis Pirrhing, *ad. cit. tit. De regular.*, n. 148.

(39. Illud etiam advertas licet, professionem expressam posse fieri sub conditione de præsentibus, de præteritis et de futuro, dummodo non sit contra substantiam professionis (105). Communis. Ratio est quia in jure nec prohibetur, nec irritatur professio sub conditione. Notandum vero quod si conditio sit de præsentibus vel de præteritis, professio non suspendatur, sed, subsistente conditione, illico valeat; deficiente vero, statim sit nulla, juxta omnes; si vero sit de futuro, suspendatur usque ad ejus adventum; quippe de natura hujus conditionis est, ut actus valorem suspendat, usque ad dict. ejus adventum. Reiffenstuel, *l. c.*, n. 175. Vide a nobis fuse dicta in *Append. ad art. 5, v. MATRIMONIUM*, ubi de matrimonio sub conditione, etc., late disseruimus.

(40. Sic emitti potest professio sub hac conditione pendente ex eventu contingenter, sive de futuro, v. g. promitto paupertatem, castitatem et obedientiam perpetuam, si pater meus intra octo dies consenserit; sicut potest sub tali conditione iniri matrimonium. Quare tali casu, impleta conditione, erit valida professio, modo ante conditionis eventum, consensus non fuerit revocatus: deficiente autem conditione, etiam ipsa professio corrumpitur, quia intentio sic profitentis non alia fuit quam dependenter ab illa conditione se obligare. Pirrhing, *ad. anted. tit. De regular.*, n. 101. An autem tali casu, eveniente conditione, statim valeat professio sine novo consensu profitentis, et religionis acceptantis; affirmat Sanchez, cui nos subscribimus. Vide suprad. nostram appendicem, *De matrim. sub condit.*, n. 24.

licita, an sit nulla? Cum distinctione resolve; aut conditio, sub qua sit religionis professio, est contraria substantie religionis, quæ coalescit ex tribus votis substantialibus, nempe paupertatis, obedientie et castitatis, aut non. Si primo modo, certum est quod professio erit nulla: secus autem; prout expresse tenet Glos. ex cap. ult. *De condit. appositis*, ubi dicitur quod si aliqua apponatur conditio in matrimonio contra ejus essentiam, utique erit nullum omnino. Ita a pari, si in professione aliquid apponatur, quod sit contra substantiam religionis, professio erit nulla. Donatus, *Prax. Regul.*, tom. II, part. iv, tract. 11, quæst. 18.

Hæc quidem sunt, quæ specialiter adnotanda duximus: cætera videre est apud auctorem hic supra. Nunc pro materie complemento, quæ sequuntur, evolvemus.

(41. Quæritur an professio quoad vinculum dissolvi possit auctoritate Summi Pontificis? Negat D. Thomas., 2-2, q. 88, art. 11.

Sed dicendum Papam ex juxta et necessaria causa, puta in gravissima necessitate vel causa boni publici, posse dispensare in professione religiosa, vinculum per illam inductum solvendo, ita ut, qui hactenus fuit religiosus, postea non amplius sit, neque amplius votis astringatur. Ita Suarez, *De relig.*, tom. III, lib. vi, cap. 16 et 17, n. 5; Sanchez, *De matrim.*, lib. viii, disp. 8, n. 7; Pirrhing., *l. c.*, n. 144. Ratio est quia S. Petro ejusque successoribus tradita est a Christo, *Matth. xvi*, universalissima potestas solvendi; ac proinde quidquid natura sua insolubile non est, vel a Christo non prohibitum est solvi, hoc Papa potest solvere; atqui professio neutro modo est insolubilis, quia Papa ex communi omnium doctorum sensu potest dispensare in votis simplicibus, ergo etiam in votis solemnibus; nam solemnitas voti solum constitutione Ecclesie est introducta; quia sæpius in hoc dispensarunt Summi Pontifices, prout videre est apud Baronium ad annum Christi 1041, et Suarez, *cit.*, cap. 17, n. 6 (106). Ita Schmalzgrueber, *ad d. tit. De regul.*, n. 211.

(42. Quæritur amplius an vinculum professionis religiosæ dissolvatur per promotionem ad episcopatum, vel regimen parochialis ecclesie? De assumpto ad regimen parochialis ecclesie, vel ad aliud beneficium inferius

(106) Papa potest dispensare in votis religiosis... hoc est, potest tollere totum vinculum professionis religiosæ, et hominem religiosum sæcularizare; ita hodie communior sententia... Quod hæc potestas particularis (nempe dispensandi in profess. religiosæ) continueatur sub generali Christo data, si non per definitionem, saltem ipso facto declararunt Summi Pontifices, dispensando cum religiosis ad matrimonium; sicut Benedictus IX, cum Casimiro I, rege Poloniae, monacho Cluniacensi... Innocentius II, cum Ramiro II, Arragonum rege, abbate et episcopo: Gregorius XIII, cum provinciali Cappucinatorum, fratre cardinalis Joyose, et alii cum aliis, ut historici memorant; quorum auctoritas, quam nonnulli in dubium vocant, si non plene probat, saltem multum adjuvat præsentem sententiam. Ita Maschat, *Inst. canonic.*, ad tit. *De regularibus*, etc., § 2, n. 29.

(107) Cabassutius quæstionem hanc in utramque partem pertractans, morem amplius quoad hoc receptum in Gallia recenset: lubet ejus doctrinam integram exhibere. « Utrum religiosus factus episcopus solvatur ipso jure voto paupertatis, ac efficiatur dominus reddituum, possitque condere testamentum, celebris est quæstio. S. Thom., 2-2, q. 185, art. 8, alique plerique, quos citat et sequitur Sanchez, negant hæc fieri posse ab episcopo religioso citra Papæ rationabilem dispensationem, hoc argumento, quia non laxantur religiosæ professionis vota persequentem episcopatum, nisi quatenus maneri episcopali, tanquam majori bono obsistunt. Jus enim nature prohibet, ne ea, quæ Deo sancte promissa sunt, sine ulla necessitate solvantur... Atqui ad-

episcopatu extra ordinem, satis clarum est, quod ligatus vinculo professionis suæ maneat; quia iste nec votis religiosis, nec jugo regulæ liberatur, sed observare istam etiam extra ordinem degens debet in omnibus iis, quæ cum pastoralis munere, et laboribus possunt consistere, et quidem sub obligatione ad pœnam, imo, et culpam, si Regula ita obliget: Sanchez, et Pirrhing apud eundem Schmalzgrueber, *ibid.*, n. 213. De assumpto ad episcopatum, ex sententia D. Thom., 2-2, quæst. 185, art. 8; Sanchez, lib. vi *Moral.*, cap. 6, n. 2, sess. *De just. et jur.*, cap. 40, n. 113; Pirrhing, n. 145, aliorumque plurimorum, tenendum professionis vinculum etiam per promotionem ad episcopatum non dissolvi, sed ita assumptum manere obstrictum omnibus tribus votis religiosis. Patet 1. de voto castitatis; nam hujus voto illum obligatum manere, est extra dubium; 2. de voto paupertatis, quia talis episcopus non fit dominus bonorum seu reddituum ecclesiasticorum, sed administrator tantum cum hoc solum discrimine, quod ea, quæ acquirit, non amplius acquirat religioni, ut prius, sed ecclesie suæ episcopali; 3. de voto obedientie, nam hanc etsi non amplius debeat superioribus regularibus, utpote in altiori dignitatis gradu constitutus, debet tamen illam Summo Pontifici, cui præter obedientiam generalem ab omnibus fidelibus debitam, speciali obedientie voto astringitur; imo, si renuntiet dignitati, simul, et gradui, tenetur redire ad monasterium, et iterum obedire ut prius. Schmalzgrueber, *ibid.*, num. 214. Vide Lucium nostrum, v. Episcopus, art. 7, num. 1 et seqq. (107).

ministratio bonorum Ecclesie, quæ competit episcopo, nihil obstat paupertati religiosæ ac abdicationi dominii.

« Ex opposito, a votis religionis immunem fieri episcopum affirmant Dominicus Soto, lib. II, *De just.*, quæst. 4, art. 2; Vasquez, in part. II, quæst. 96, art. 4, disput. 169, cap. 8, n. 91, et cap. 9, n. 104, ubi asserit monachum factum episcopum, dominium verum habere, et a vinculo paupertatis solvi, atque multo magis a præceptionibus, et abstinentiis in regula præscriptis, quæ ubique non pertinent ad ipsius religionis essentiam, ad quam tamen pertinent ad ipsius paupertatem. Huic sententiae favet can. *Statutum 18*, quæst. 1, diserte dicens: « Monachus, quem canonica electio a jugo regulæ monasticæ professionis absolvit, et sacra ordinatio de monacho episcopum facit, velut legitimus hæres paternam sibi hæreditatem postea jure vindicandi habeat. » Quoad vero jus Gallicanum, vetustissima, et generalis in universo hoc regno consuetudo viget, ut religiosi facti episcopi, nulla in re pristinae religioni astringantur, nisi ut colorem ordinis in habitu servant. Sunt quippe successorum, aliarumque acquisitionum capaces, dominia et proprietates sibi acquirunt, disponuntque tam inter vivos, quam per ultimas voluntates, pro libito testamenta condunt, et si intestati decedant, successores habent non monasterium, non ecclesiam, sed propinquos. » *Jur. can. theor. et prax.*, lib. I, cap. 24, n. 2.

Sed priori sententiae communior theologorum inhaeret, quam etiam S. Alphonsus de Ligorio tenet, et tueretur *Theolog. moral.*, lib. IV, cap. 1, *De stat.*

Notandum denique quod « vota professionis quoad *accidentalitatem* dispensative relaxari possunt, maxime per Sedem Apostolicam: sic enim Papa potest religiosum subtrahere actuali obedientiæ suorum superiorum, dispensare cum eo ad condendum Testamentum de rebus per se acquisitis,

REGULARES.

ARTICULUS I.

Regulares quoad ea quæ possunt et debent, vel non.

SUMMARIUM.

1. Regulares possunt sine approbatione episcopi, et cum sola approbatione sui prælati regularis audire confessiones illorum sæcularium, qui sunt vere de familia in suis monasteriis, et continui commensales, *remissive*. — 2. Secus vero illorum, qui tantum ipsis regularibus deserviunt, et cum sæcularibus exteris extra monasterium habitant et vivunt, *remissive*. — 3. Quinam sint vere de familia, et qui non, ad hoc ut possint absolvi vel non a dictis regularibus, *remissive*. — 4. Quoad ea quæ concernunt approbationem regularium pro eorum superioribus, *remissive*. — 5. Quoad ea quæ concernunt approbationem confessoriorum regularium pro monialibus eis subjectis. — 6. Prælati regulares quibus casibus et censuris possint absolvere suos subditos? *remissive*. — 7. Quid importent absolutiones generales, quas prælati regulares in fine visitationis, et in quibusdam anni solemnitatibus dare consueverunt suis subditis religiosis? Et quid absolutiones, in articulo mortis dari solitæ moribundis? Et quid absolutiones quæ dantur a prælati seu præsidibus ante electiones capitulares? *remissive*. — 8. Quoad ea quæ concernunt approbationem et facultatem regularium pro audiendis confessionibus sæcularium, *remissive*. — 9. Regulares simpliciter approbati possunt etiam audire confessiones infirmorum in eorum domibus absque ulla parochorum, vel episcopi licentia: dummodo de tali audita confessione illico certentur parochum, saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquendam. — 10. Confessarii regulares a quibus casibus possint absolvere sæculares? *remissive*. — 11. Confessarii regulares quando possint dispensare super impedimento petendi debitum conjugale? *remissive*. — 12. Regulares an et quando teneantur ad solvendas decimas? *remissive*. — 13. Regulares an possint benedicere mulieres post partum, et ad purificationem admittere in propria ecclesia? *remissive*. — 14. Regulares utriusque sexus nequeunt esse compadres seu commatres, neque per procuratorem, *remissive*. — 15. Regulares utriusque sexus nequeunt in particulari, neque de licentia ac dispensatione superioris habere peculium, seu aliquid proprium, imo talis licentia, etiamsi esset obtenta ab eorum generalibus, qui

relig., n. 2, quamque nos sequimur. Præstat hic afferre, quæ D. Thomas habet, hoc sane pacto. « Religiosus, qui sit episcopus, sicut non absolvitur a voto continentiæ; ita nec a voto paupertatis, quia nihil habere debet tanquam proprium. Similiter non absolvitur a voto obedientiæ, sed per accidens obediendi non tenetur; sicut nec abbas monasterii, qui tamen non est ab obedientiæ voto absolutus. » 2-2, quæst. 88, art. 11, ad 4, et 2-2, quæst. 185, art. 8, sic explicat verba canonis hic supra allati (*Monachus, etc.*), nempe ut paternam hæreditatem vindicat, non quasi propriam, sed quasi Ecclesiæ debitam. « Dicendum (sic ille), quod hoc est per accidens, quod episcopi religiosi obediendi prælati suarum religionum non tenentur, quia scilicet subditi esse desierunt, sicut et ipsi prælati religionum;

cum dispositio ista fieri possit nomine Patris vel monasterii, non vero nomine proprio, et jure domini. » Maschat, ad tit. *De regular.*, etc., § 2, n. 27. Vide amplius Lucium nostrum, v. *EPISCOPUS*, art. 7.

dicerent eam posse concedere, non excusaret fratres, et moniales a culpa et pena imposita a Tridentino, *remissive*. — 16. Regularis deprehensus in morte habere aliquam proprietatem debet cum ipsa subterrari extra monasterium in sterquilino in signum suæ damnationis æternæ. — 17. Casus de monacho mortuo proprietario et sepulto cum sua pecunia in sterquilino cum verbis: *Pecunia tua sit tecum in perditione*. — 18. Pro regulari mortuo proprietario non sunt offerenda sacrificia, nec fieri debent orationes, nec ei danda est sepultura cum aliis fratribus in ecclesia seu cœmeterio. — 19. Quinimo regularis canonicus sicuti quilibet alius mortuus proprietarius, non solum in cœmeterio sepeliri non debet, sed si ibi sepultus fuerit, debet inde exhumari, si sine scandalo id fieri possit. — 20. Admonitio pro regularibus proprietariis, et præsertim pro superioribus, qui proprietatem monachorum decedentium sibi appropriant tanquam spolia. — 21. Quoad ea quæ concernunt regulares apostatas seu fugitivos, *remissive*. — 22. Quoad ea quæ concernunt regulares tanquam incorrigibiles ejiciendos et ejectos, *remissive*. — 23. Religiosus transmissus ad trimes, terminato tempore condemnationis, non est recipiendus inter religiosos suæ provincie. — 24. Quoad ea quæ possunt et debent regulares circa recitationem divini officii, *remissive*. — 25. Quoad ea quæ concernunt promotionem regularium ad ordines, *remissive*. — 26. Quoad ea quæ concernunt locutionem regularium cum monialibus, *remissive*. — 27. Quoad ea quæ concernunt regularium præcedentiam, *remissive*. — 28. Quoad ea quæ concernunt regularium prædicationem, *remissive*. — 29. Quoad ea quæ concernunt regulares circa processiones, *remissive*. — 30. Quoad ea quæ concernunt regularium novitium, *remissive*. — 31. Quoad ea quæ concernunt regularium professionem, *remissive*. — 32. Quoad ea quæ concernunt regularium privilegia, *remissive*. — 33. Quoad ea quæ concernunt regularium quæstuationem, *remissive*. — 34. Quoad ea quæ possunt et debent regulares circa funera, quartam et sepulturam, *remissive*. — 35. Quoad ea quæ possunt et debent regulares circa Eucharistiam, *remissive*. — 36. Regulares non possunt ministrare laicis sæcularibus infirmis hospitibus in eorum conventibus sacramenta Eucharistiæ per modum Viatici et Extremæ Unctionis absque episcopi vel parochi licentia, sub pena excommunicationis. — 37. Regulares erigentes altare portatile, et sacrum

manet tamen adhuc obligatio voti virtualiter, ita scilicet, quod si eis legitime aliquis prædiceretur, obediendi tenerentur, in quantum tenentur obediendi statuti regulæ per modum prædictum, et suis superioribus, si quos habeant. Proprium autem nullo modo habere possunt. Non enim paternam hæreditatem vindicant quasi propriam, sed quasi ecclesiæ debitam. Testamentum autem nullo modo facere potest, quia sola ei dispensatio committitur rerum ecclesiasticarum, quæ morte finitur, ex qua incipit testamentum valere. Si tamen ex concessione Papæ testamentum faciat, non intelligitur ex proprio facere testamentum, sed Apostolica auctoritate intelligitur esse ampliata potestas suæ dispensationis, ut ejus dispensatio possit valere post mortem.

facientes in domo privatorum, ut ibidem Viaticum ministrent regulari infirmo absque licentia ordinarii vel parochi, possunt censuris coerceri, *remissive*. — 38. Regulares omnes tenentur in quacunque alienationis specie tam stabilium quam mobilium pretiosorum, sive translatione domini, aut creatione censuum, licentiam petere, et obtinere a sac. congreg. Concilii. Imo nequeunt nedum censuario nomine, sed neque ad cambium, vel mutuo accipere pecuniam cum solutione alicujus lucri, vel cum obligatione honorum. — 39. Et hæc licentia gratis expediti debet. — 40. Regulares non possunt in Sabbato sancto pulsare campanas ante pulsationem in cathedrali vel matrice. — 41. Regulares ratione hujusmodi pulsationis in Sabbato sancto possunt conveniri coram loci ordinario. — 42. Nisi consuetudo in contrarium esset legitima, vel ecclesia multum distaret. — 43. Possunt tamen regulares in quibuscunque aliis diebus, etiam Dominicis seu festivis, in suis ecclesiis pulsare campanas, et missas celebrare ante celebrationem missæ, et pulsationem campanæ in ecclesia cathedrali, seu matrice vel parochiali, *remissive*. — 44. Regulares omnes non possunt sine dispensatione Apostolica obtinere ullum beneficium sæculare, et an in tali casu teneantur deferre habitum regularem? *remissive*. — 45. Regulares, sicuti et omnes alii clerici sæculares non possunt aliquo medio voto vel juramento, aut pacto seu promissione inducere, ut apud eorum ecclesias sepulturam eligant, vel jam electam ulterius non immutent sub gravibus penis. — 46. Insuper regulares, et omnes alii clerici sæculares inducentes aliquos, ut supra, ad eligendam sepulturam in eorum ecclesiis, incurrunt excommunicationem Papæ reservatam. — 47. Regularibus non licet in suis ecclesiis admittere ad celebrandum presbyteros sæculares contra prohibitionem episcopi. — 48. Regulares inter missarum solemnias possunt recipere ea, quæ sibi afferuntur, dummodo a perambulationibus per ecclesias, ac similibus elemosynarum extorsionibus se abstineant. — 49. Regularium numerus cuique monasterio et conventui præfignendus est. — 50. Plurima aia, quæ concernunt regulares circa conventus seu monasteria, *remissive*. — 51. Regulares cujuscunque ordinis, etiam Mendicantium, quantumvis Sedis Apostolicæ sint capellani, superioribus suis subjecti esse debent. — 52. Regularium superiores non cognoscunt causas suorum subditorum ad officium sanctissimæ Inquisitionis spectantes. — 53. Regulares cujuscunque ordinis, quamvis exempti, de hæresi suspecti, puniuntur ab inquisitionibus hæreticæ pravitatis. — 54. Regulares omnes cujusvis ordinis in sancto officio penitentiali non possunt promoveri ad ullos gradus, nisi prius obtenta a Sede Apostolica gratia rehabilitationis. — 55. Regulares non possunt in Sabbato sancto benedicere domos sæcularium. — 56. Regulares non possunt aggregare suæ regulæ personas in articulo mortis constitutas. — 57. Regulares non possunt constringi ab ordinariis ad interveniendum orationi quadraginta Horarum in cathedrali. — 58. Regulares non debent permittere pauperes medicare in eorum ecclesiis, quando divina celebrant officia. — 59. Regulares religionis suppressæ non remanent liberati a votis. — 60. Superiores regulares non possunt apponere interdictum in ecclesiis sibi subjectis. — 61. Regulares professi non possunt ad aliam religionem etiam strictiorem transire sine licentia Sedis Apostolicæ. Et afferuntur ad rem novissima constitutio Benedicti XIII. — 62. Regulares omnes professi, tam superiores quam subditi, nequeunt condere testamentum. — 63. Neque testari possunt ad pias causas. — 64. Imo neque id de licentia prælati seu superioris. — 65. Nec possunt regulares testari, etiamsi ante professionem sibi aliquam summam suorum honorum reservassent cum facultate testandi. — 66. Quinimo regu-

laribus professis neque licet testamentum a se conditum ante emissam professionem moderari per vim declarationis. — 67. Quoad ea quæ possunt et debent necessario observare regulares circa largitionem munerum, afferuntur constitutio Clementis VIII cum ejus confirmatione et moderatione facta ab Urbano VIII. — 68. Recipientes munera a regularibus contra præscriptum dictarum constitutionum, quicunque sint, sive regulares, sive sæculares, in neutro foro absolvi possunt ante factam restitutionem. — 69. Et si munus excedat summam scutorum decem, neque possunt absolvi a summo penitentiario. — 70. Regulares non possunt uti libellis, nisi servata forma dict. constitutionis Clementis VIII. — 71. Quoad ea quæ concernunt regulares assumptos ad episcopatum. — 72. Assignatur tempus quo a regularibus legendæ sunt variæ constitutiones Apostolicæ, et decreta sacrarum congregationum, sub pena privationis officii, vocisque activæ et passivæ ipso facto a superioribus incurrenda. — 73. Regulares utriusque sexus tenentur ad observantiam Regulæ secundum primævam institutionem. — 74. Afferuntur ratio. — 75. Profitentes profitentur Regulam, non consuetudinem et relaxationem. — 76. Regularibus enim nefas esset reluctari Papæ reformationem indicenti. — 77. Papa potest indicare religiosis etiam strictiorem vitam, quam eorum Regula exigit. — 78. Regularibus renuentibus reformationem indictam recipere, et integre observare, solet Sedes Apostolica interdicere et denegare licentiam recipiendi et admittendi aliquos ad habitum et ad professionem. — 79. Item monasteriis monialium renuentibus reformationem acceptare non conceditur licentia recipiendi puellas ad habitum. — 80. Item nec admittendi ad professionem eas, quæ se ad illam nolunt obligare. — 81. In iis monasteriis, quæ partim illam reformationem recipiunt et partim non recipi non debent, nisi illæ quæ se volunt reformationi subicere. — 82. Nec reformatio est credenda statim, sed probanda diu, antequam detur licentia vestiendi. — 83. Quæ professionem emisissent, antequam introduceretur reformatio, hortari debent ad illam acceptandam, sed non cogi, ad n. 84. — 85. Afferuntur decreta generalia Clementis VIII, pro reformatione regularium. — 86. Regulares tot solum stare debent in monasteriis, quot ali commode possunt per redditus et elemosynas eorum. — 87. Regularium numerus pro unoquoque conventu præfignitus, et a sacra congregatione approbatus non potest a superioribus augeri, etiam sub prætextu augmenti reddituum absque ipsius sacre congregat. Concilii licentia, sub pena privationis omnium officiorum, vocisque activæ et passivæ, ac inhabilitatis perpetuæ. — 88. Regularis non potest habere locum in duobus monasteriis. — 89. Cætera, quæ sequuntur usque ad n. 108, satis summarie referuntur. — 109. Alia ad rem, *remissive*. — 110. Regularis nequit simul esse parochus et superior sui conventus. — 111. Regulares, et præsertim Franciscani quibus cibis uti possint, et debeant in suis jejuniis? ad n. 112. — 113. Regulares nequeunt licite esse patrini, nec in sacramento baptismi, nec confirmationis. — 114. Fratribus Minoribus ex vi regulæ est prohibita sola compaternitas, quæ contrahitur in tenendo suscipientem ad sacramentum, non autem in ipsam ministrando. — 115. Adducitur et solvitur obiectio. — 116. Fratres Minores legitime electi ad curam animarum, alique ad id subdelegati, possunt, sicuti et alii regulares, licite baptizare. — 117. Non possunt tamen esse patrini, quamvis aliquando non oriatur scandalum. — 118. Sub dicta prohibitione non comprehenditur regularis quicunque factus episcopus. — 119. Regulares possunt invitare populum ad facienda officia pro animabus purgatorii in suis ecclesiis. — 120. Regulares possunt impediri, ne cantant missas in ecclesiis sæcularibus, quamvis